

Sygn. akt IX Ka 493/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Artur Polut

Sędziowie: SSO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

SSO Zbigniew Karamara

Protokolant: starszy protokolant sądowy Anna Wołowiec - Piłat

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 roku

sprawy **L. N.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

D. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców obu oskarżonych oraz oskarżonego D. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej

z dnia 10 grudnia 2014 roku sygn. akt II K 693/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego L. N. w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III wyroku w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu L. N. na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;
3. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego L. N. w okresie próby pod dozór kuratora;
4. zwalnia oskarżonego L. N. od opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok co do oskarżonego L. N. i w całości co do oskarżonego D. K. utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. N. obrońcy z urzędu oskarżonego L. N. i na rzecz adw. Z. R. obrońcy z urzędu oskarżonego D. K. po 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego D. K. od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym i oskarżonego L. N. od wydatków w postępowaniu odwoławczym.

Sygn.akt IXKa 493/15

UZASADNIENIE

L. N. został oskarżony o to, że w dniu 29 sierpnia 2013 roku w miejscowości S., działając wspólnie i w porozumieniu z B. M. i D. K. po uprzednim wyrwaniu desek zabitych gwoździami które stanowiły zabezpieczenie drzwi wejściowych do nowo budowanego domu znajdującego się przy ul. (...), dostał się do jego środka skąd zabrał w celu przywłaszczenia mienia w postaci 2 przęseł do bramy wykonanych z metalu, betoniarki i czterech palników od kuchni gazowej stanowiących łączną wartość 330 zł na szkodę M. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne za czyn z art. 280 § 1 kk wymierzonej przez Sąd Rejonowy w Skarżysku-Kamiennej w sprawie IIK 33/05 w dniu 16 czerwca 2006 roku w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, którą to odbywał w okresie od 20 sierpnia 2010 roku do 2 marca 2011 roku, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk.

B. M. i D. K. zostali oskarżeni o to, że w dniu 29 sierpnia 2013 roku w miejscowości S., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz L. N. po uprzednim wyrwaniu desek zabitych gwoździami, które stanowiły zabezpieczenie drzwi wejściowych do nowo budowanego domu znajdującego się przy ul. (...), dostał się do jego środka skąd zabrał w celu przywłaszczenia mienia w postaci 2 przęseł do bramy wykonanych z metalu, betoniarki i czterech palników od kuchni gazowej stanowiących łączną wartość 330 zł na szkodę M. S. (1), tj. o czyn z art. 279 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Skarżysku - Kamiennej wyrokiem z dnia 10 grudnia 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt IIK 693/13 orzekł, co następuje:

I oskarżonych L. N., B. M. i D. K. w ramach zarzucanego im czynu uznał za winnych tego, że w dniu 29 sierpnia 2013 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, dokonali kradzieży, na szkodę M. S. (2), mienia w postaci dwóch metalowych przęseł do bramy, betoniarki i czterech palników do kuchni gazowej o łącznej wartości nie niniejszej niż 459 złotych, przy czym L. N. i B. M., w celu kradzieży tych przedmiotów, włamali się uprzednio do będącego w budowie domu, przez wyrwanie przybitych gwoździami desek, stanowiących zabezpieczenie drzwi wejściowych, a czynu tego L. N. dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, za czyn z art. 280 § 1 k.k., orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Skarżysku-Kamiennej z dnia 16 czerwca 2006 roku w sprawie II K 333/05, w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20 sierpnia 2010 roku do 2 marca 2011 roku, to jest popełnienia: w przypadku L. N. przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k., w przypadku B. M. przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k., a w przypadku D. K. przestępstwa określonego w art. 278 § k.k. i za to: L. N., na podstawie art. 279 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności; B. M., na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; D. K., na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej wobec oskarżonego B. M. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na 3 lata tytułem próby;

III na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec L. N., kary pozbawienia wolności, zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 3 września 2013 roku do dnia 4 września 2013 roku;

IV na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec B. M., kary pozbawienia wolności, na wypadek jej wykonania, zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 3 września 2013 roku do dnia 4 września 2013 roku;

V zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. N. wynagrodzenie w kwocie (...),20 (jeden tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych, za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną z urzędu oskarżonemu L. N.;

VI zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. R. wynagrodzenie w kwocie (...),52 (jeden tysiąc sto trzydzieści sześć 52/100) złotych, za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną z urzędu oskarżonemu D. K.;

VII na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli oskarżony D. K., jego obrońca oraz obrońca oskarżonego L. N..

Oskarżony D. K. zarzucił w istocie błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym przyjęciu, że popełnił przypisany mu czyn, podczas gdy prawidłowa ocena wyjaśnień oskarżonego L. N. nie pozwala na poczynienie takich ustaleń.

W konkluzji apelacji oskarżony D. K. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. K. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego D. K. i zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na nieprawidłowym, przyjęciu, że oskarżony K. dopuścił się czynu z art. 278 § 1 kk tylko na podstawie pomówienia oskarżonego L. N., podczas gdy należało podejść do tych wyjaśnień z wyjątkową ostrożnością, jeśli zważy się, że są obaj skłóceni i nie utrzymywali ze sobą kontaktów, nadto oskarżony N. był wcześniej karany za fałszywe zeznani, a nadto oskarżony K. w sprawie IIW 471/14 tut. Sądu wskazał Z. S. jako współsprawcę czynu i wersja ta wymaga sprawdzenia..

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego L. N. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego L. N. i zarzucił:

1/ obrazę prawa materialnego, tj. art. 60 § 3 k.k., wynikającą z niezastosowania wobec oskarżonego L. N. obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, pomimo że z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia wynika, iż oskarżony ujawnił w toku postępowania przygotowawczego informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa objętego aktem oskarżenia w niniejszej sprawie oraz istotne okoliczności ich popełnienia,

2/ obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mających wpływ na rozstrzygnięcie co do kary, poprzez niewskazanie jakiego wyboru i dlaczego dokonał Sąd stosując art. 57 § 2 jako podstawę wymierzenia kary,

3/ rażącą niewspółmierność kary, której orzeczenie w wymiarze 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności nastąpiło bez uwzględnienia ustawowych zasad wymiaru kary i bez rozważenia wszystkich istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego, do których należy przede wszystkim przeproszenie pokrzywdzonego, okazanie skruchy i zobowiązanie się do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem po opuszczeniu zakładu i obligatoryjnego charakteru zastosowania przepisu art. 60 § 3kk.

Zważywszy na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia, poprzez zastosowanie wobec oskarżonego kwalifikacji w związku z art. 60 § 3 kk i orzeczenie kary na podstawie nadzwyczajnego jej złagodzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje oskarżonego D. K. oraz jego obrońcy są niezasadne, zaś apelacja obrońcy oskarżonego L. N. częściowo jest zasadna, a z pewnością okazała się ona skuteczna i w rezultacie doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia w sposób określony w wyroku Sądu Okręgowego.

Odnosząc się do apelacji oskarżonego D. K. oraz jego obrońcy zaznaczyć należy, że podnoszą one w istocie tożsame zarzuty i w związku z tym będą one omówione łącznie.

Nie mają zatem racji obaj skarżący podnosząc, że Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, że oskarżony D. K. popełnił przypisany mu czyn. Prawidłowa jest bowiem wbrew temu, co podnoszą obaj autorzy apelacji kwestionowana przez nich ocena wyjaśnień L. N.. Słusznie bowiem Sąd Rejonowy relację tę uznał za prawdziwą, albowiem istotnie była ona logiczna, spójna wewnętrznie oraz zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Trafnie zatem zaznaczył Sąd I instancji, że opisany przez oskarżonego L. N. udział oskarżonego D. K. w przestępstwie polegający na tym, że oskarżony ten nie przeszedł z pozostałymi sprawcami na drugą stronę ogrodzenia, lecz czekał przed nim na przekazanie mu zabranych z posesji rzeczy tym bardziej świadczy o wiarygodności tejże relacji, gdyż właściwe podnosi Sąd Rejonowy, że oskarżony L. N. nie miał żadnego interesu w tym, aby chronić akurat jednego ze współsprawców wskazując na brak w jego przypadku świadomości pochodzenia rzeczy, tym samym na brak jego winy za włamanie. W konsekwencji zgodzić trzeba się z Sądem Rejonowym, że brak jest dowodów przeciwnych, które mogłyby podważyć opisany przez oskarżonego L. N. udział w przedmiotowym przestępstwie oskarżonego D. K., zwłaszcza, że wskazywany przez oskarżonego D. K. świadek A. W. potwierdził sprawiający problem uraz nogi oskarżonego K.. Słusznie również podnosi Sąd Rejonowy, że za prawdziwością relacji oskarżonego przemawia także opis sprzedaży skradzionej siatki ogrodzeniowej, której mieli dokonać jedynie L. N. i B. M., co potwierdziła A. B., a co jest logiczne, jeżeli się zważy, że oskarżonego D. K. bolą wówczas noga, a poza tym był on w tym czasie poszukiwany. Trafnie również podnosi Sąd Rejonowy, że wiarygodności relacji oskarżonego L. N. nie może podważać fakt prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawie o czyn z art. 197 § 1 kk, skoro postępowanie to zostało umorzone ze względu na brak wiarygodności pokrzywdzonej, a D. K. nie odegrał w tym postępowaniu żadnej roli. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k. 408-409), uznając tym samym podnoszoną przez obu oskarżonych argumentację za całkowicie chybioną. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że nieprawdziwe są twierdzenia, że oskarżony L. N. był w przeszłości karany za przestępstwo fałszywych zeznań, albowiem nie stanowi o tym karta karna tego oskarżonego. Nadto, gdyby nawet w przeszłości był on karany za taki czyn, to z samego tylko tego faktu nie sposób wyprowadzić wniosku, że w niniejszym postępowaniu składał fałszywą relację. Wyjaśnienia L. N., jak wskazano wyżej ocenione zostały w sposób bardzo wnikliwy, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 7 kpk.

W świetle zatem powyższy prawidłowa jest ocena wyjaśnień oskarżonego D. K., która jako sprzeczna z wyżej przedstawioną relacją oskarżonego L. N. nie mogła zostać uznana za prawdziwą. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k. 412-413).

Mając zatem powyższe na uwadze stwierdzić należy, że także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest chybiony. Z prawidłowo bowiem ocenionych wyjaśnień oskarżonego L. N., o czym mowa była wyżej, jednoznacznie wynika, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn. Wprawdzie zabór przedmiotów, objętych niniejszym postępowaniem był wynikiem odrębnej decyzji o kradzieży, podjętej później przez L. N. i B. M., to jednakże w kradzieży tej uczestniczył także D. K., zgodnie z wcześniej wyznaczoną mu rolą. Oskarżony K. od samego początku wiedział, po co udali się na posesję M. S. (2), a po przerzuceniu zwojów siatki nie oddalił się, lecz odbierał także przedmioty wyniesione z wnętrza domu, współdziałając tym samym z dwoma pozostałymi sprawcami i obejmując nowym zamiarem także kradzież i tych przedmiotów wyczerpując swoim zachowaniem dyspozycje art. 278 § 1 kk. Oczywistym jest, że oskarżonemu nie można było przypisać przestępstwa kradzieży z włamaniem, bo nie mógł on obejmować swoim zamiarem włamania, prowadzącego do uzyskania rzeczy, bo nie miał co do tego świadomości.

Nie budzi zatem wątpliwości ocena prawna zachowania oskarżonego D. K.. Sąd odwoławczy podziela rozważania Sądu Rejonowego w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu jako trafne i przekonujące (k.414-415).

Również wymiar orzeczonej oskarżonemu D. K. kary jest właściwy. Sąd Okręgowy podziela rozważania Sądu Rejonowego także i w powyższym zakresie (k.416-418).

Z kolei co do apelacji obrońcy oskarżonego L. N. podnieść należy, o czym mowa była już na wstępie, że częściowo jest ona zasadna, to jest w zakresie w jakim zarzuca rażąca niewspółmierność kary.

W pierwszej kolejności podkreślić jednakże trzeba, że zgodnie z normą art. 57 § 2 kk jeżeli zbiegają się podstawy nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie albo obostrzenie kary. W orzecznictwie podnosi się, że w wypadku zbiegu obligatoryjnej podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary z fakultatywną podstawą nadzwyczajnego obostrzenia represji karnej dopuszczalny jest zawsze wybór dowolnej dyrektywy. Innymi słowy Sąd w takiej sytuacji może albo zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, albo wymierzyć karę z nadzwyczajnym jej obostrzeniem, albo też - co z oczywistych względów jest dopuszczalne - orzec karę w granicach zwyczajnego ustawowego zagrożenia. Przy podejmowaniu decyzji, którą z trzech konkurujących możliwości wybrać i w jakiej wysokości orzec karę, sąd powinien nade wszystko kierować się zasadami wymiaru kary, o których mowa w art. 53 k.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2010r. w sprawie IKK 153/09 oraz postanowienie Sadu najwyższego z 19 marca 2003 r. w sprawie VKK 188/02.). Stanowisko to znajduje poparcie także w doktrynie, o czym stanowi Komentarz Kodeksu Karnego pod redakcją Kazimierza Buchały i Andrzeja Zoila (wydawnictwo Zakamycze 1998r. str. 426). Tym samym Sąd odwoławczy nie podziela zaprezentowanego w apelacji obrońcy oskarżonego L. N. poglądu, że w przypadku, kiedy fakultatywna podstawa nadzwyczajnego obostrzenia kary zbiega się z obligatoryjną podstawą nadzwyczajnego złagodzenia kary Sąd winien przyznać prymat dyrektywie o charakterze obligatoryjnej, a przypadku wątpliwości orzec na korzyść oskarżonego zgodnie z art. 5 § 2 kpk. Tym samym nie zasadny jest zarzut obrazy art. 60 § 3 kk.

Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 424 § 1 kpk, albowiem wbrew temu, co podnosi skarżący Sąd Rejonowy w sposób wystarczający uzasadnił wymierzoną przez siebie oskarżonemu L. N. karę, w tym także odniósł się do znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie przepisu art. 57 § 2 kk.

Rację ma jedynie skarżący kiedy zarzuca rażąca niewspółmierność, to jest surowość orzeczonej względem oskarżonego L. N. kary. W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14.09.2005 II AKa 165/05 KZS 2005/10/32 zmiana kary w instancji odwoławczej może nastąpić tylko wówczas, gdy wedle własnej oceny sądu odwoławczego, kara orzeczona przez Sąd I instancji nie daje się akceptować z powodu różnicy między nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz „bijącej w oczy, a więc nie różnicy niewielkiej, nieznaczącej”. Tak sytuacja ma miejsce w mniejszej sprawie. O ile należy się zgodzić z Sądem Rejonowym, że w okolicznościach niniejszej sprawy oskarżonemu L. N. należało wymierzyć karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, o tyle błędem Sądu I instancji było niewydanie orzeczenia o jej warunkowym zawieszeniu. Co do samego rozmiaru orzeczonej wobec oskarżonego L. N. kary podnieść należy, że rację ma tenże Sąd kiedy podnosi, że za takim rozmiarem tejże kary przemawia wysoki stopień społecznej szkodliwości, o którym przesądza przede wszystkim charakter działania wszystkich sprawców, w tym oskarżonego L. N., którzy dla zaspokojenia własnych, chwilowych potrzeb, to jest chęci zakupu alkoholu nie licząc się z cudzym dobrem dokonali zamachu na cudze mienie. Słusznie również Sąd ten uwzględnił nagminność przestępstw przeciwko mieniu, co niewątpliwie ma kluczowe znaczenie dla potrzeb kształtowania prawidłowej świadomości prawnej społeczeństwa, jak również wielokrotną karalność oskarżonego jako okoliczność obciążającą, a także z drugiej strony okoliczności łagodzące leżące po stronie L. N., a mianowicie jego przyznanie się do winy i współpracę z organami ścigania. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k. 416-417). Niemniej jednak, jak wspomniano wyżej, nie można zgodzić się z Sądem Rejonowym, że wobec oskarżonego L. N. nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Podkreślić bowiem należy, że organy ścigania nie musiały proponować L. N. współpracy. To on sam podjął taką decyzję i przy pierwszej czynności przesłuchania wyjaśnił okoliczności popełnionego przestępstwa. W tej więc sytuacji nie sposób uznać, że przyznanie do winy L. N. miało charakter jedynie formalny i obliczone było na uzyskanie mniejszego wymiaru kary. Taka postawa oskarżonego L. N. pozwala zatem zakładać istnienie pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec niego i to nawet mając na

względnie jego dotychczasową wielokrotną karalność. Nadto za warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej wobec oskarżonego L. N. kary pozbawienia wolności przemawiają także elementy przedmiotowe popełnionego przez oskarżonego N. czynu, to jest niewielka wartość skradzionych przedmiotów, wynosząca 459 złotych. Pamiętać bowiem należy, że „rozważając ewentualność warunkowego zawieszenia wykonania kary, sąd bierze pod uwagę nie tylko dane o osobie sprawcy (art. 69 § 2 k.k.), ale i ogólne dyrektywy wymiaru kary, w tym potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 k.k.)” (zob. m.in. wyrok Sadu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 września 1998r. w sprawie II AKa 184/98).

W tej więc sytuacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego L. N. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat, uznając, że tak długi okres próby skłoni oskarżonego do przestrzegania norm prawnych i nie wchodzenia na drogę przestępstwa w przyszłości, a z drugiej strony pozwoli na zweryfikowanie trafności przyjętego rozstrzygnięcia. Dla większej kontroli zachowania oskarżonego L. N. w okresie próby Sąd odwoławczy na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego L. N. pod dozór kuratora.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd odwoławczy działając w oparciu o art. 437 § 1 kpk orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze i § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. N. obrońcy z urzędu oskarżonego L. N. oraz na rzecz adw. Z. R., obrońcy z urzędu oskarżonego D. K. po 516,60 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym.

Nadto w oparciu o 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego D. K. od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a oskarżonego L. N. od wydatków w postępowaniu odwoławczym.

Z tych względów orzeczono, jak wyżej.